

ת"פ 28518/08/20 - מדינת ישראל נגד כרים פחמאוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 28518-08-20 מדינת ישראל נ' פחמאוי

בפני בעניין:	כבוד השופט חגי טרסי המאשימה	מדינת ישראל
נגד		
הנאשם		כרים פחמאוי ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של **נשיאת נשק ותחמושת** - עבירה על סעיף 144 (ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 3.8.20, בשעות הערב, נסע הנאשם ביחד עם שלושה אחרים ברכב שבבעלותו לחורשה השוכנת ליד הישוב זמר (להלן: "**המקום**"), שם פגשו שניים נוספים שהגיעו ברכב אחר, ובילו יחד. במהלך הבילוי המשותף במקום, בנסיבות שאינן ידועות במדויק, נשא הנאשם תת מקלע מסוג קרלו (להלן: "**הנשק**"), טעון במחסנית תואמת וכן מספר כדורי 9 מ"מ המתאימים לסוג הנשק. בהמשך, נורו מהנשק לפחות שלוש יריות. לאחר הירי, מסיבה שאינה ברורה, הסליק הנאשם את הנשק, טעון במחסנית ריקה, מתחת לאחד השיחים בקרבת מקום.

במסגרת ההסדר לא גובשו הבנות עונשיות, והנאשם הופנה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהוגש ביום 5.9.21, עולה כי מדובר בצעיר כבן 19, רווק, המתגורר עם בני משפחתו. הנאשם מסר כי סיים 12 שנות לימוד, שלל בעיות מיוחדות לאורך שנות לימודיו ותיאר עצמו כבעל קשרים חברתיים רבים. הנאשם הוא הבן הצעיר מבין שבעה ילדים. הוריו בשנות החמישים לחייהם, אביו בעל עסק לחלקי חילוף רכב והאם אינה עובדת מחוץ לבית. הנאשם מסר כי הוא מנהל קשר תקין עם בני משפחתו.

הנאשם נעדר עבר פלילי. בהתייחסותו לעבירה נשוא הדיון הנוכחי, הודה בביצועה והביע חרטה על התנהגותו. לדבריו, השלושה שנסעו עמו במכוניתו הם חברים שלו, אך את יתר הבחורים שפגש בהמשך לא הכיר כלל. מסר כי ברקע לאירוע עומד מפגש חברתי במהלך חג שכלל שתיית אלכוהול. לדבריו, במהלך המפגש, אחד החברים הסב את תשומת לבו לכך שנמצא נשק ותחמושת בקרבת מקום, ואז אחז בנשק וזרק אותו. שלל מעורבות בירי בנשק. עוד מסר כי ברקע להתנהלותו הבעייתית, שימוש לרעה באלכוהול וקושי בהפעלת שיקול דעת. הנאשם שלל שימוש בסמים ותאר דפוסי שתיית אלכוהול בסופי שבוע וחגים ללא תלות התמכרותית.

בשיחתו עם קצינת המבחן שלל קיומם של קשרים שוליים או סכסוך עם גורמים שוליים. תאר כי התנהלותו בעבירה חריגה להתנהלותו הנורמטיבית בדרך כלל. הנאשם גילה מודעות באשר לדרכי התמודדות חלופיים יעילים באירוע העבירה, גילה עמדות שומרות חוק וביטא שאיפות נורמטיביות לעתיד. על אף התרשמות שירות המבחן מקשייו של הנאשם ליטול אחריות מלאה על מעורבותו בעבירה וממודעותו הנמוכה לגורמי הסיכון במצבו, הוצע לו להשתלב בהליכי טיפול ושיקום והנאשם ביטא נכונות לכך. לפיכך שולב הנאשם בקבוצה לצעירים עוברי חוק, החל מחודש יולי 2021.

שירות המבחן התרשם מצעיר, נעדר עבר פלילי, הנמצא בהליך גיבוש זהותו והתפתחותו, בעל תפקוד תקין במישור הלימודי והמשפחתי ושיאיפות נורמטיביות לעתיד. להערכתם, ברקע למעורבותו הפלילית עומדים היעדר מסגרת תעסוקתית קבועה, עיסוק במעמדו החברתי, שימוש לרעה באלכוהול, קושי בהפעלת שיקול דעת, והיעדר מודעות מספקת באשר לחומרת מעשיו והשלכותיהם. עם זאת, לא התרשם השירות מדפוסי חשיבה והתנהגות עברייניים מושרשים, ונוכח הפוטנציאל השיקומי התבקשה דחייה של שלושה חודשים על מנת שהנאשם ימשיך את הטיפול בו שולב.

בתסקיר המשלים מיום 18.1.22, דווח על המשך השילוב בקבוצה הייעודית לצעירים עוברי חוק. תחילה היה עסוק בהתמקמות, באופן מותאם לשלב הראשוני בו מצוי ההליך הטיפולי, אך כבר בחודש אוקטובר 2021 עדכן הנאשם כי הוא טרוד בגין מצבו הרפואי וצפוי לעבור ניתוח ברגלו, ולכן אינו יכול להתחייב ולהמשיך להגיע למפגשים הקבוצתיים בעת הנוכחית. שירות המבחן שיקף לנאשם את מורכבות מצבו ואת הבעייתיות שבהפסקת הטיפול, אך הנאשם ביטא נכונות להמשיך השתתפותו בטיפול רק כשמצבו הרפואי ישתפר. בהמשך, ניתק הנאשם קשר עם שירות המבחן, והניסיונות ליצור עמו קשר לא צלחו.

על יסוד נתונים אלה העריך שירות המבחן את רמת מסוכנותו של הנאשם להישנות עבירות בעתיד כבינונית. כגורמי סיכון נשקלו מעורבותו בעבירה וחומרתה, היעדר מסגרת תעסוקתית קבועה, התרשמות מצרכיו בשייכות חברתית ועיסוק במעמדו החברתי, קשייו להציב לעצמו גבולות ולסביבתו, שימוש לרעה באלכוהול, קושי בהפעלת שיקול דעת, היעדר מודעות מספקת באשר לחומרת מעשיו והשלכותיהם, רמת מסוכנותו המוערכת כבינונית, קושי בשיתוף פעולה עם שירות המבחן ומודעות נמוכה למורכבות מצבו. כגורמי סיכוי לשיקום נלקחו בחשבון ההודאה במעשים, העדר עבר פלילי, תפקודו התקין עד כה במישורי חיי השונים, הערכת שירות המבחן כי אינו בעל דפוסי עברייניים מושרשים וכן ההערכה ממידת חומרה נמוכה הצפויה במידה יבצע עבירות בעתיד. התוצאה היא כי קיים סיכון להישנות עבירות, כאשר שילוב בטיפול יכול היה להפחית את הסיכון. אלא שלאור קשייו של הנאשם לשתף פעולה, ניתוק הקשר עם השירות וההתרשמות ממוטיבציה ומודעות נמוכה למצבו ולחשיבות הטיפול, לא נוצר פתח למעורבות טיפולית ועל כן לא בא

שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את החומרה הרבה שבמעשיו של הנאשם ואת פגיעתם בערכים חברתיים חשובים, ובראשם ההגנה על שלומו ובטחונו של הציבור. עוד הדגיש את הסיכון הרב הכרוך בעבירות נשק, ציין את החשיבות שבענישה מרתיעה והזכיר כי עבירות מעין אלו הוכרו כמכת מדינה, תוך שהוא מפנה להוראת השעה בה נקבעו עונשי מינימום בעבירות נשק ולדברי ההסבר לה. לטענתו, הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף גבוה, שכן מדובר בעבירה של נשיאת תת מקלע, שהוא נשק התקפי בעל פוטנציאל נזק גבוה מזה של אקדח. בנוסף, החזיק הנאשם תחמושת תואמת כאשר בפועל אף נורו מספר יריות בסמוך לאזור מגורים. ב"כ המאשימה הפנה לאסופת פסיקה ועתר למתחם ענישה הנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הזכיר כי מדובר בנאשם ללא עבר פלילי, אשר נטל אחריות וחסך זמן ציבורי. התובע הפנה לתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי הנאשם בעל פוטנציאל שיקומי ואינו מחזיק בדפוסים עבריינים מושרשים, אך ציין כי מלכתחילה שיתוף הפעולה עם שירות המבחן לא היה מיטבי, וכי הנאשם לא השכיל לנצל את ההזדמנות וניתק קשר עם שירות המבחן. לאור דברים אלו עתר למקם את הנאשם בחלקו התחתון של המתחם, לצד מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם לא התעלמה בטיעוניה ממגמת ההחמרה בענישה לגבי עבירות נשק, אך הדגישה כי את המתחם יש להתאים לנסיבות הספציפיות של ביצוע העבירה, אשר לטענתה מצויות במקרה זה ברף החומרה הנמוך, וגם הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הנה בתחתית המדרג. עוד ציינה הסנגורית המלומדת כי כתב האישום תוקן לקולה באופן משמעותי. לנאשם לא מיוחסת מעורבות בעבירת הירי, וגם הנשיאה הייתה לפרק זמן קצר בלבד, בחורשה שאינה סמוכה גיאוגרפית למקום מגורים כלשהו.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ציינה כי הנאשם הוא צעיר, ללא עבר פלילי, כאשר בעת ביצוע העבירה היה כבן 18.5 בלבד. עוד הפנתה לתסקירי שירות המבחן אשר אמנם לא כוללים המלצה טיפולית, בשל הפסקת הטיפול עקב בעיה רפואית, אך עולה מהם, בין היתר, כי הנאשם אינו בעל דפוסים עבריינים, כי הוא בעל פוטנציאל שיקום וכי הסתבכותו בעבירה נבעה מקשיים אישיותיים והיא חריגה לאורחות חייו. בהמשך, הפנתה לפסיקה אשר מציגה מתחמי ענישה מתונים יותר, מזה אליו עתר ב"כ המאשימה, וביקשה לקבוע מתחם ענישה אשר יתחיל בשנת מאסר. על רקע נתוניו של הנאשם ועברו הנקי ביקשה הסנגורית כי בית המשפט ישקול מתן הזדמנות נוספת לנאשם להשתלב בטיפול, וכי על רקע תקופת מעצרו, כחודשיים, תישקל האפשרות להסתפק במקרה זה בעבודות שירות.

לבסוף, שמעתי גם את דברי הנאשם עצמו, אשר ביקש לפנות שוב לשירות המבחן וציין כי לא יכול היה להמשיך בטיפול בשל הפגיעה ברגלו.

דין והכרעה

"סעיף 144(ב) לחוק העונשין אוסר על נשיאה או הובלה של כלי נשק, "בלא רשות על פי דין". האיסור נועד להגן על ערך חיי האדם, שלמות גופו ונפשו, כמו גם לקדם את השמירה על הסדר הציבורי ואורח חיים תקין, שלו ובטוח (ע"פ 147/21 מ"י נ' ביטון, פסקה 7 (14.02.21) (להלן: עניין ביטון); ע"פ 8017/20 מ"י נ' גריפאת, פסקה 6 (22.02.20) (להלן: עניין גריפאת)). עבירה זו, כמו יתר עבירות הנשק, נועדה למנוע התנהגות מסוכנת, ולמזער את הפוטנציאל לגרימת נזקים חמורים. אכן, נשיאה והובלה של כלי נשק, הריה לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר - חבלה חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה (ע"פ 4406/19 מ"י נ' סובח, פסק דינו של השופט מ' מזוז (05.11.19); ע"פ 116/13 וקנין נ' מ"י, פסקה 7 (31.07.13)). כמו כן, לא אחת צוין, כי למרבה הצער, חרף האיסור שבדין, הפכה תופעת השימוש בנשק חם למכת מדינה. בעקבות זאת, לשם הרתעה, ניכרת בפסיקה מגמה של החמרה הדרגתית בענישה על עבירות הנשק (ע"פ 5807/20 שיבלי נ' מ"י, פסקה 8 (30.12.20) (להלן: עניין שיבלי); עניין ביטון, פסקה 7; עניין גריפאת, פסקה 6); לעיתים "השעה צריכה לכך" (בבלי, סנהדרין מו, ע"א).

אמרות נוקבות אלה של בית המשפט העליון, הלקוחות מתוך פסק הדין בע"פ 5522/20 **חלייחל נ' מ"י** (24.02.21) מבהירים הבהר היטב את הפגיעה החמורה בערכים החברתיים הבסיסיים ביותר, שעניינם השמירה על הסדר הציבורי, על שלומם ובטחונם של הציבור ועל חיי אנוש ממש, הכרוכה בביצוע עבירות הנשק, לרבות אלה שעניינן החזקה ונשיאה גרידא. עוד מבהירות אותן אמרות את שכיחותה של התופעה ואת ההכרח לנקוט במדיניות ענישה מחמירה, ואף להעלות בהדרגה את רף הענישה, כמענה מרתיע ומציב גבול למעשים.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים הכרוכה במקרה זה אינה מבוטלת כלל ועיקר. מדובר במי שנשא נשק התקפי וקטלני, מסוג תת מקלע, טעון במחסנית ובכדורים תואמים. גם אם מדובר היה בנשיאה לפרק זמן קצר, הרי הסיכון שהיה כרוך בה היה ממשי. הנשיאה בוצעה בנוכחות אנשים נוספים, בחורשה שליד ישוב מאוכלס, ובשלב מסוים אף נורו לפחות שלוש יריות מהנשק. גם אם לנאשם עצמו לא מיוחסת מעורבות ישירה בירי, הרי שמדובר בנסיבה הזורה אור מחמיר ומסכן על האירוע כולו. יתרה מכך, היה זה הנאשם אשר הסליק את הנשק ואת המחסנית הריקה בשיחים, לאחר הירי. מעורבותו של הנאשם במעשים הייתה אפוא משמעותית, ופוטנציאל הנזק שהיה כרוך במעשים אלה אף הוא היה ניכר.

באשר **למדיניות הענישה הנוהגת** בעבירה של נשיאת נשק בכלל, ונשק מסוג תת מקלע בפרט, הרי שקיימת פסיקה ענפה המבהירה כי דינם של המורשעים בה להישלח, אלא במקרים חריגים ביותר, לתקופת מאסר ממשית מאחורי סורג ובריח, ואפרט:

אך לפני שבועות אחדים ניתן פסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 1695/22 מ"י נ' **גנאים** (29.3.22), שם הורשעו הנאשמים, על פי הודאתם, בעבירות החזקה, נשיאה והובלה של תת מקלע מאולתר. הנאשם הראשון נשא את הנשק ברכבו, ובהמשך נכנס הנאשם הנוסף לרכב, כשהנשק מונח בין רגליו. בית המשפט קבע מתחם ענישה לגבי נאשם 1

הנע בין 19 ל-36 חודשי מאסר בפועל והשית עליו, צעיר ללא עבר פלילי, 19 חודשי מאסר. לגבי נאשם 2, שהורשע גם בעבירות אלימות כלפי השוטרים, נקבע מתחם ענישה הנע בין 9 ל-18 חודשי מאסר והוטלו עליו 10 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשם של שני הנאשמים ל-22 חודשי מאסר בפועל, בעודו מדגיש כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי סוטה באופן מובהק ממדיניות הענישה ההולמת ביחס לשני המשיבים וכי **"בקביעת העונש יש לשקול את מדיניות ההחמרה בענישה, את היות הנשק ארוך, אוטומטי ובעל פוטנציאל קטלני גבוה, וכן את נסיבות ביצוע העבירה"**.

בע"פ 5819/21 עו"ד נ' מ"י (2.11.21), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע, על פי הודאתו, בכך שנשא נשק דמוי תת מקלע ובתוכו מחסנית וכדורים. שוטרים הגיעו למקום לאחר ששמעו קולות ירי. הנאשם ניסה להימלט והשליך את הנשק. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל. הנאשם, בעל עבר פלילי ונסיבות חיים קשות, נידון לעונש של 33 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הפנה לחומרת העבירה ולצורך בהכבדת הענישה בעבירות אלה ודחה את הערעור.

בע"פ 1509/20 מ"י נ' נבארי (2.7.2020), הורשע המשיב, על פי הודאתו, בעבירות של נשיאה והובלה של נשק וירי באזור מגורים. המשיב נהג, בשעת לילה, ברכב בעיר לוד, כשברשותו תת מקלע מאולתר מסוג קרלו, כשהוא דרוך ובו מחסנית טעונה בכדורים. מסיבה בלתי ידועה, המשיב ירה שני כדורים באזור מגורים ועזב את המקום ברכבו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 20 ל-50 חודשי מאסר והטיל עונש של 27 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונשו של המשיב על 36 חודשי מאסר בפועל. גם הפעם הודגשו בפסק הדין שיקולי ההרתעה, והובהר כי הרף התחתון של המתחם שנקבע נמוך יתר על המידה וכי העונש שהוטל אינו ממצה את הדין עם הנאשם. תשומת הלב תופנה לעובדה כי במקרה זה הורשע המשיב גם בעבירת הירי, ועל כן מדובר באירוע חמור יותר מזה המיוחס לנאשם שלפני.

בע"פ 5522/20 חלייחל נ' מ"י (24.02.2021), דובר בשלושה שנסעו ברכב בתוך כפר, כאשר המערער נושא עמו כלי נשק. השלושה הגיעו לשביל עפר שבפאתי הכפר, ושם, סמוך לבתי מגורים, נורו שני כדורים מהרכב. בהמשך, הגיעו לחניון בסמוך למסגד ושם ביצע מי מנוסעי הרכב ירי אוטומטי באוויר, ולאחר זמן מה בוצע ירי נוסף. בסך הכל, נורו כ-20 כדורים באזור המסגד. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר והטיל על הנאשם, בעל עבר פלילי בהחזקת נשק, 36 חודשי מאסר בפועל, לצד הפעלת מאסר מותנה. ערעורו על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 3336/18 מ"י נ' סמארה (29.11.18), הורשע המשיב בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת והחזקת תחמושת, כאשר נשא בתא המטען ברכבו שני כלי נשק מאולתרים מסוג "קרל גוסטב", ובהם מחסניות ותחמושת רבה נוספת. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 16 ל-40 חודשי מאסר והטיל על הנאשם, בעל עבר פלילי ישן אך רלוונטי, 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונשו של המשיב, מבלי למצות עמו את הדין, על 24 חודשי מאסר בפועל. תשומת הלב תופנה לכך שמדובר היה בנשיאת שני כלי נשק, ולא אחד בלבד כבעניינו, ומנגד לכך שבאותו מקרה לא היה כל שימוש נלווה בנשק.

בע"פ 135/17 מ"י נ' בסל (8.3.17), הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בעבירה של החזקה ונשיאת נשק. הנאשם נשא תת מקלע מאולתר ומחסנית, החביא אותו בביתו ובהמשך מסר אותו לאחר. הנאשם צעיר, בעל עבר פלילי זניח. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 9 ל-36 חודשי מאסר בפועל** והעמיד את עונשו על 12 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונשו של הנאשם על **18 חודשי מאסר בפועל**.

מרבית הפסיקה אליה הפנתה הסנגורית המלומדת מתייחסת לעבירות של נשיאת אקדח, כלי נשק שפוטנציאל הפגיעה החמור בו מצומצם בהשוואה לנשק בו עסקין, ובהתאם לכך גם מדיניות הענישה בגין נשיאתו חמורה פחות מזו המתחייבת כשמדובר בנשיאת נשק התקפי ארוך. מכל מקום יובהר כי גם כאשר מדובר בנשיאת אקדח, מדיניות הענישה הנה ככלל מחמירה וכוללת מרכיב ממשי של מאסר מאחורי סורג ובריח, וכך גם עולה מהפסיקה שהגישה ההגנה. ראו בהקשר זה ע"פ 545/20 פלוני נ' מ"י (3.5.21) בו הוטלו 12 חודשי מאסר ונקבע כי מדובר בענישה המצויה בצד המקל, ע"פ 2564/19 אזברגה נ' מ"י (18.7.19) שם נדחה ערעור על עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, ע"פ 4215/18 ח'טיב נ' מ"י (8.7.18) בו אושר עונש של 15 חודשי מאסר, ע"פ 5765/20 אבו בכר נ' מ"י (22.3.21) שם נדחה ערעור על עונש של 18 חודשי מאסר בגין נשיאת שני אקדחים וע"פ 4290/21 זרבאילוב נ' מ"י (6.12.21), בו נדחה ערעור על עונש של 18 חודשי מאסר בפועל בגין נשיאת אקדח טעון. דומה כי מכלול פסקי הדין הללו רק מחזק את המסקנה כי כאשר מדובר בנשיאת נשק מסוג תת מקלע, נדרשת ענישה מחמירה יותר, ומה גם שבמקרה הנוכחי גם בוצע ירי, אם כי לא על ידי הנאשם.

גם יתר פסקי הדין שהוגשו מטעם ההגנה אינם מציגים תמונה שונה באופן מהותי. כך למשל בע"פ 4978/19 אבו מנסור נ' מ"י (28.1.20), הוטל בסופו של יום על הנאשם 1, שהורשע בנשיאה והובלה של כלי נשק ארוך, דמוי רובה סער, עם מחסניות וכדורים תואמים עונש מתון של **12 חודשי מאסר בפועל**, אך מדובר היה בעונש שניתן תוך סטייה לקולה מטעמי שיקום, לאחר שבבית המשפט המחוזי נקבע **מתחם ענישה הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר**.

גם בע"פ 4945/13 מ"י נ' סלימאן (19.1.14), קיבלו שיקולי השיקום מעמד בכורה, ובית המשפט העליון דחה את ערעור המדינה על עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות שהוטל בבית המשפט המחוזי על מי שהורשע בעבירות של רכישה, החזקה ונשיאת נשק ותחמושת ועבירות נלוות. הנאשם רכש נשק מסוג קרל גוסטב, מחסנית וכדורים, הגיע לחורשה, ירה באמצעותו ירייה אחת באוויר והטמין את הנשק במקום מסתור סמוך לביתו. בהמשך, נהג ברכב בעודו נושא את הנשק והתחמושת בתא המטען. בית המשפט העליון אמנם דחה את ערעור המדינה, אך הבהיר כי המתחם שנקבע בבית המשפט המחוזי מקל יתר על המידה, והעמיד את המתחם על **12 עד 36 חודשי מאסר בפועל**. עוד תופנה תשומת הלב לכך שפסק הדין הנ"ל ניתן לפני שנים רבות, בטרם יושמה באופן מלא מדיניות ההחמרה המתחייבת על פי הנחיית בית המשפט העליון, כאשר מדובר בעבירות נשק.

למען הסר ספק, הנחייה עקבית זו של בית המשפט העליון, לאורך העשור האחרון כולו, להחמיר בענישה בעבירות נשק, ולהעלות באופן הדרגתי את רף הענישה המוצב לצידן, עומדת בתוקף גם בימינו אנו, כפי שנקבע אך לאחרונה במסגרת ע"פ 6068/21 מ"י נ' פקיה (19.12.21):

"... בית משפט זה הדגיש בפסיקתו פעם אחר פעם, כי עבירות הנשק הפכו לחזון נפרץ, המביא

לעיתים מזומנות לפגיעה בחיי חפים מפשע. בהתאם לכך, בית משפט זה שב וקבע כי החמרת הענישה בגין עבירות אלו היא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי להרתעת הציבור מפני ביצוען (ראו מיני רבים: ע"פ 4406/19 מ"י נ' סובח, פסקאות 16-17 לחוות דעתי (5.11.2019); רע"פ 7344/18 מג'יד נ' מ"י, פסקה 10 (21.10.2018)).

עמדה זו אף זכתה אך לאחרונה לגיבוי מפורש מטעם המחוקק, בהוראת השעה הקובעת עונשי מינימום בעבירות נשק, לרבות בעבירות ההחזקה והנשיאה. הוראת השעה אמנם אינה חלה ישירות על עניינו של הנאשם, אך היא משקפת באופן מובהק את החובה המוטלת בימים אלה על בתי המשפט להחמיר בדינם של עברייני הנשק.

בשים לב לכל האמור לעיל, לנוכח הנסיבות הקונקרטיות של ביצוע העבירה, מדיניות הענישה הנוהגת וכן טיבה ועצמתה של הפגיעה בערכים החברתיים, אני סבור כי לצד מעשיו של הנאשם יש לקבוע **מתחם עונש הולם הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל**, לצד מרכיבי ענישה נלווים.

משנקבע מתחם העונש ההולם, ובהעדר עילה המצדיקה סטייה ממנו, יש לאתר את העונש הראוי בגדר המתחם, תוך מתן משקל לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ונוגעות יותר לנאשם עצמו, לעברו ולדפוסיו. בהקשר זה אזכיר בראש ובראשונה כי מדובר בבחור צעיר, אשר ביצע את המעשים חודשים ספורים לאחר שמלאו לו 18 שנים, נעדר כל עבר פלילי, אשר הודה במיוחס לו, לקח אחריות וחסך זמן ציבורי ניכר. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, ותואר בתסקיר כמי שאינו מחזיק בדפוסים עברייניים מושרשים והנו בעל פוטנציאל שיקומי. למרבה הצער, לא ניצל הנאשם את ההזדמנות שניתנה לו, ולאחר תקופה ראשונית קצרה בה נטל חלק במפגשים קבוצתיים המיועדים לצעירים עוברי חוק, הפסיק הנאשם את הטיפול, ניתק את הקשר עם שירות המבחן ולא נענה לניסיונות השירות לחדש עמו את הקשר. על רקע זה נותרו על כנם גורמי הסיכון המשמעותיים שאותרו במקרה זה, וביניהם היעדר מסגרת תעסוקתית קבועה, התרשמות מצורך בשייכות חברתית ועיסוק במעמדו החברתי, קושי בהצבת גבולות ובהפעלת שיקול דעת, שימוש לרעה באלכוהול והיעדר מודעות מספקת לחומרת מעשיו, להשלכותיהם ולמורכבות מצבו. על רקע נתונים אלה אף הוערכה רמת המסוכנות העתידית לביצוע עבירות חוזרות ברמה "בינונית", ולא נוצר פתח למעורבות טיפולית בשל ההתרשמות ממוטיבציה ומודעות נמוכה למצבו ולחשיבות הטיפול.

עובר לשמיעת הטענות לעונש אמנם ביקש הנאשם לשוב ולהשתלב בטיפול, על יסוד הטענה כי הפסקת הטיפול נבעה כל כולה ממצבו הרפואי, אך בשים לב לאמור בתסקירים המפורטים שהוגשו הסבריו אלה אינם משכנעים, ומהטעמים שפורטו בהחלטת בדיון מיום 18.1.22, לא מצאתי כיום כל הצדקה לשוב ולהפנות את הנאשם לשירות המבחן. בנסיבות רגילות היו נתונים אלה מובילים לאיתור העונש הראוי לנאשם בחלק התחתון של המתחם, אך לא ברף התחתון ממש, וזאת לנוכח ממצאי התסקיר, המסוכנות שעדיין קיימת והצורך בהרתעת היחיד והרבים. עם זאת, החלטתי במקרה זה להימנע ממיצוי מלא של הדין, בהתחשב בגיל הצעיר, בהיעדר דפוסים עברייניים, בתקופת המעצר בה נשא הנאשם ובתנאים המגבילים בהם היה נתון, והכול מתוך תקווה כי בתום המאסר, ואף במהלכו, ישכיל לשנות את דרכיו, לקבל את הטיפול הדרוש לו ולהימנע בעתיד מכל מעורבות נוספת בפלילים. לפיכך, אסתפק בעונש המצוי ברף התחתון ממש, לצד מרכיבי הענישה המשלימים המתחייבים.

לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 24 חודשים, בניכוי ימי המעצר מיום 3.8.20 ועד 24.9.20.
2. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג פשע.
3. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג עוון.
4. קנס בסך 4,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 15.7.22.

העתק יועבר לשירות המבחן

המוצגים יחולטו או יושמדו על פי שיקול דעת המשטרה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' אייר תשפ"ב, 10 מאי 2022, במעמד הצדדים.